Ліси, бори великі.
У пущах – тури, дики.
Над буйним бездорожжям
хмільне лице Дажбоже.
Гучні, меткі на гони
Перуна стріли, коні.
Логовища, оселі –
у хащах, темних скелях.
Ні зрубу, ані поля.
Не час на заборола,
щити – дрючок і камінь,
широке мужнє рам’я.
1 міцно пне прапращур
тятиву лука й пращі.
Він ледве вкритий шкір’ям
з білиці чи буй-звіря.
Своєї ж долі паном
дуліб і деревлянин.
І хто зухвалість вчинить,
ярмо ганьби накине?
– Посягачеві вмерти! –
кричать князі роздерті.